

В ІН'Я МИРУ І БЕЗПЕКИ В ЄВРОПІ

ВИСТУП ТОВАРИША
Л. І. БРЕЖНЕВА
НА НАРАДІ

ХЕЛЬСІНКІ. (ТАРС). 31 липня тут продовжувала роботу нарада з питань безпеки і співробітництва в Європі.

На ранковому засіданні 31 липня на нараді виступив глава делегації Радянського Союзу Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнев.

Всі ми, беручи участь у заключному етапі наради з питань безпеки і співробітництва в Європі, заявив у своєму виступі товариш Л. І. Брежнев, відчуваємо незвичайний характер цієї події, її політичну масштабність. Можна з упевненістю сказати — це саме відчують мільйони і мільйони людей в усіх країнах, які беруть участь у нараді, і не тільки в цих країнах.

Глава радянської делегації підкреслив, що з результатами наради зв'язані сподівання і надії, яких не породжувала жодна інша колективна акція в період, що почався після відомих спільних союзницьких рішень післявоєнного часу.

Радянський Союз, сказав делегати Л. І. Брежнев, розглядає результати наради не просто як підбиття необхідного політичного підсумку другої світової війни. Це разом з тим осмислення майбутнього стосовно до реальності сьогодення і багатого європейського досвіду європейських народів.

На нашу думку, сумарний підсумок наради полягає в тому, що міжнародна розрядка в дедалі більшому обсязі наповнюється конкретним матеріальним змістом. Саме матеріалізація розрядки — ось у чому суть усього, що повинно зробити мир в Європі справді міцним і непереможним. І в основу ми кладемо при цьому завдання припинення гонки озброєнь, досягнення реальних результатів у справі роззброєння.

Результати проведених тривалих переговорів, такі, що немає переможців і переможених, тих, хто здобув, і тих, хто втрапив, підкреслив наприкінці товариш Л. І. Брежнев. Це — перемога розуму. Биграли всі: країни Сходу і Заходу, народи соціалістичних і капіталістичних держав — учасники союзів і нейтральних, малих і великих. Це виграв усіх, кому дорогий мир і безпека на нашій планеті.

Нарада в Хельсінкі продовжує роботу.

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Контрольний екземпляр

Рік видання XVI

№ 92 (2040).

2 СЕРПНЯ

1975 р.

Ціна 2 коп.

НАРАДА В ЦК ВЛКСМ

У ЦК ВЛКСМ відбулась нарада перших секретарів ЦК ЛКСМ союзних республік, крайкомів і обкомів комсомолу. З доповіддю про роботу комсомолу по гідній зустрічі XXV з'їзду КПРС і хід обміну комсомольських документів виступив перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжельников.

У доповіді, виступаючи учасники наради відзначалося, що заклик партії, Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнева працювати по-стахановському, по-комуністичному, знайшов палкий відгук у молодих трудівників. Тисячі комсомольців і комсомолок — молодіжних колективів виконали завдання партії. Широкого розмаху набуло змагання комсомольців, молоді за почесне право підписати рапорт Ленінського комсомолу XXV з'їзду КПРС.

Велика увага на нараді була приділена обміну комсомольських документів, який, як відзначалося, проходить організовано, на високому політичному рівні, у відповідності з рішеннями XVII з'їзду ВЛКСМ і II Пленуму ЦК ВЛКСМ. Цю роботу було всебічно і критично проаналізовано, намічено шляхи її дальшого вдосконалення. Розглянуті також питання наступних звітів і виборів у комсомолі.

З промовою на нараді виступив секретар ЦК КПРС І. В. Капітонов.

Заготівля кормів —
ударна справа молодих

ПОВНІЯТЬСЯ ТРАНШЕЇ

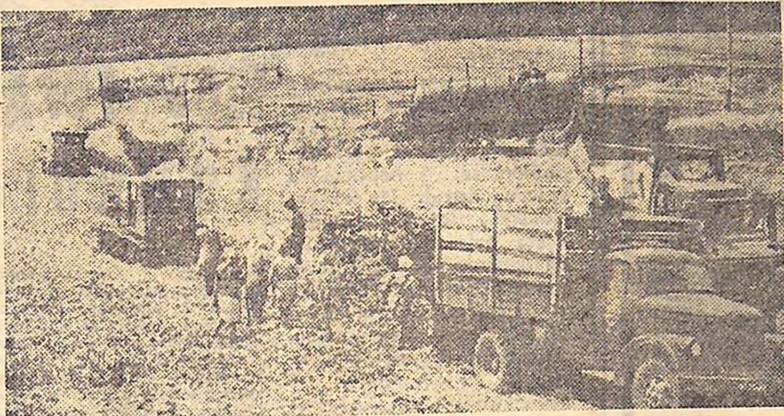
траншеї, підвищити якість кормів. Ударний ритм заготівлі сприяє також достроковому звільненню і підготовці паші для сівби озимих.

Комсомольці Іван Ляшенко, Олександр Петренко були серед тих, хто відзначився при закладанні силосу із союсами озимих культур. Зараз, при силосуванні кукурудзяної маси, молоді трудівники теж серед правохлангових. Поряд з ними ударно трудяться молоді комбайнери Віктор Козловський та Петро Мироненко, трактористи Василь Лисак та Микола Тарабанов, шофер Олександр Логвиненко, причіплювач Володимир Варенков. Як і досвідчені механізатори, вони докладають чимало зусиль, щоб забезпечити громадську худобу якісними кормами.

Г. ІШЕНКО — головний зоотехнік; М. РУБАН — головний агроном колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району.

На фото: заготівля силосу в третьому відділку колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

У КОЖНОМУ господарстві є резерви для створення необхідного запасу кормів для громадської худоби. У нашому, наприклад, враховуючи минулорічні запаси, худоба забезпечена снівною грубими кормами, а із заготовленою соковитих вишкарбує пелли трупності, бо лише на 110-гектарному кліну збираємо з кожного гектара по 140 центнерів зеленої маси кукурудзи. На інших площах врожайність нижча — до ста центнерів. Тож, щоб виконати план заготівлі соковитих кормів, ще під час жнив вирішили силосувати солому озимих культур.

Аби виграти в часі, трактористи транспортували солому не до місця скиртування, а відразу до силосної ями. За п'ять днів заклали 1088 тонн силосу, який, до речі, при правильній технології закладання, по-

живними якість не поступається силосові з кукурудзи.

Запланували заготівлю ще тисячу тонн цього поживного корму. Роботи розпочали, як закінчили закладати силос із кукурудзи. Тут вже чимало зроблено. Заклали 1400 тонн у другій бригаді. Повніться розрахована на 7000 тонн траншея, що в третьому відділку. При закладанні силосної кукурудзи використовують і озиму соломку — до 25—30 процентів, що не впливає на якість силосу, а допомагає збільшити запас соковитих кормів.

У нашому колгоспі вже стало традицією: заготівля кормів — ударна справа молоді. Нині, як і в попередні роки, створили комсомольсько-молодіжний кормодобувний загін. Значна концентрація техніки дозволяє швидко закладати

ВИМПЕЛ „МК“ У ВОЛОДИМИРА ЛАПЧУКА

ЛАПЧУК СТАВ ВОЛОДАРЕМ ВИМПЕЛА „МОЛОДОГО КОМУНАРА“ „КРАЩОМУ МОЛОДОМУ ЖЕНЦЮ КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ“.

БЛИЗЬКО п'ятсот молодих комбайнерів області виборювали щорічного лауреата «Кращого молодого жителя Кіровоградщини». Список кращих сформували молоді комбайнери Устинівського, Бобринського, Долинського та Новоархангельського районів. Спочатку попередити був Володимир Шандрук з колгоспу «Дружба» Долинського району. Та коли широкого розмаху набула жнива в Гайворонському районі, високий темп запропонував молодий комуніст з колгоспу імені Ілліча цього району Володимир Лапчук, помічник у якого комсомолець Віктор Гордічук. Косили молоді хлібороби на «Ниві» з подвійним успіхом. Особливо відзначилися вони на прямому комбайнуванні, встановивши герлизи на п'ятнадцяти косовицях серед молодих хліборобів рекорд на хлібному полі. За 16 годин Лапчук і Гордічук скопили одну пшеницю на площі 25 гектарів і нахолодили 991 центнер зерна. А потім був ще один рекорд: за 18 годин комбайнери скопили хліб на площі 29 гектарів і нахолодили 1056 центнерів зерна. 10 500 ЦЕНТНЕРІВ ЗЕРНА — ТАКИЙ ІХ ДОРОБОК. ВОЛОДИМИР

увійшли до п'ятірки кращих молодих жінок області. Напруженими були жнива завершального року п'ятиріччя. І вони назвали імена молодих гвардійців косовиць, імена тих, хто був взірцем у роботі для інших. Ось вони:

Володимир Лапчук — колгосп імені Ілліча Гайворонського району;

Володимир Безпалко — колгосп імені XXI з'їзду КПРС Бобринського району;

Володимир Левіцький — колгосп імені Карла Маркса Ульянівського району;

Андрій Галушко — колгосп «Україна» Новоархангельського району;

Станіслав Сторожук — колгосп «Більшовик» Гайворонського району;

Анатолій Маніта — колгосп імені Фрунзе Ульянівського району;

Григорій Стародубовський — колгосп імені Леніна Ульянівського району;

Володимир Шандрук — колгосп «Дружба» Долинського району;

Володимир Луценко — колгосп «Дружба» Вільшанського району;

Анатолій Колісниченко — колгосп імені Фрунзе Ульянівського району.

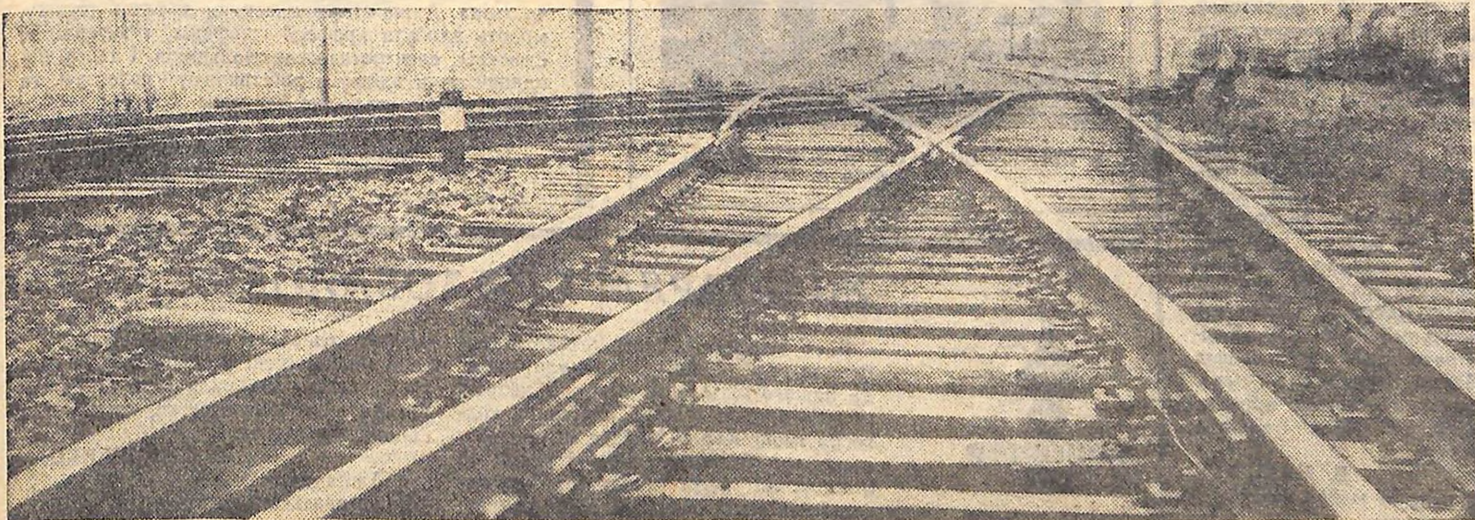

Завтра—Всесоюзний день залізничника

Олександр Осипов — черговий посту електричної централізації станції Знам'янка. Від нього залежить чітка робота по прийому і відправці вантажних та пропуск пасажирських поїздів, маневрові роботи. В цьому році Олександр склав екзамен в аспірантуру Харківського інституту інженерів транспорту.

На фото: Олександр ОСИПОВ; (зліва): дороги, дороги...

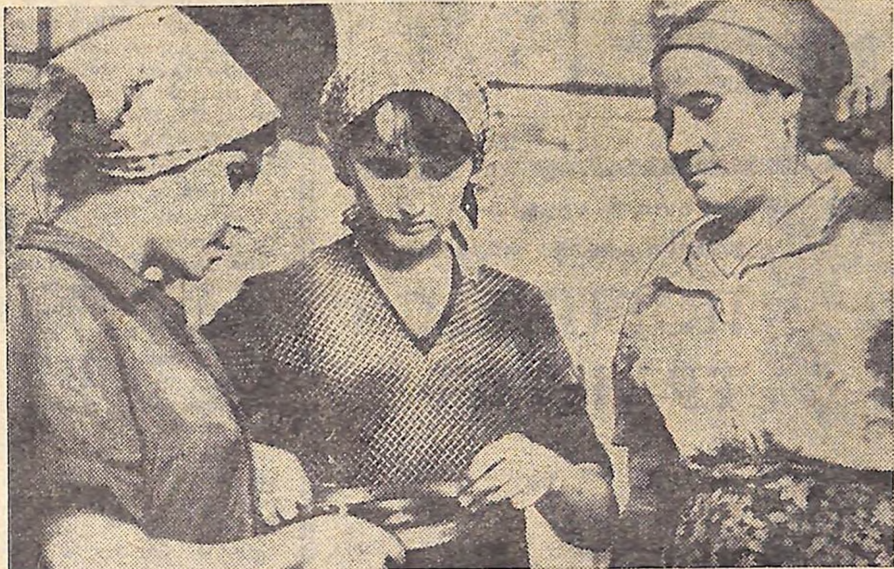
Фото В. КОВПАКА.

Комсомольсько-молодіжну зміну верстатників майстра В. Г. Котика на Олександрійському заводі підйомно-транспортного обладнання знають як згуртований, дружний колектив. Л. Козаренко, Г. Прихрідко, Г. Данилюк лише торік закінчили ІТУ № 1, та за короткий час вже встигли опанувати суміжні спеціальності свердлувальництво і фрезерувальництво. Готуючи гіду зустрічі наступному XXV з'їздові партії, молоді цеху постійно виконують змінені завдання на 112—115 процентів. Допомагає їм тримати такі виробничі темпи постійна наука старших товаришів-наставників.

На фото: Л. КОЗАРЕНКО і Г. БУЙНОВСЬКА радяться зі своїм наставником О. БАБІЧ. Фото Р. ГРАНОВСЬКОГО.

УСПІХ ПЛАВИЛЬНИКІВ

Підбито підсумки соціалістичного змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів промислових підприємств Світловодська за перше півріччя. Переможцем стала бригада цеху № 6 (бригадир В. Савченко, групкомсорг П. Єременко) ордена Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів.

Колектив, три чверті якого становлять комсомольці, п'ятирічне завдання виконав ще в серпні минулого року. У завершальному році п'ятирічки, ставши на ударну трудову вахту на честь XXV з'їзду КПРС, він зобов'язався щомісячно випускати продукції ще на півнорми. Юнаки і дівчата дотримали слова: планове піврічне завдання виконали на 154 проценти.

В. ВАСИЛЕНКО,
інструктор Світловодського міськкому ЛКСМ України.

ЗА ОСОБЛИВИМ РОЗКЛАДОМ

Серед трьох провідних цехів заводу наш випалювальний — відомий двічі в цьому році виходив переможцем в соціалістичному змаганні.

За особливим, напру-

женим розкладом проходить зараз кожна зміна в цеху. Наш колектив гаряче зустріє рішення квітневого (1975 р.) Пленуму ЦК КПРС про скликання чергового XXV з'їзду КПРС і взяв підвищені соціалістичні зобов'язання. Вирішили план переробки сухої руди в огарок виконати до 25 грудня, а по ре-

лізації продукції — до першого грудня 1975 року і одержати не менше 15 тисяч карбованців умовно-річної економії від впровадження раціоналізацій.

В. РЖЕВСЬКИЙ,
секретар партійної організації випалювально-відновного цеху Побузького нікелевого заводу.

РІК тому колективи підприємств Кіровоградської області — ордени Жовтневої Революції і Трудового Червоного Прапора заводу «Червона зірка» та ордена «Знак Пошани» заводу тракторних гідроагрегатів виступили з ініціативою боротися за місто високої продуктивності праці, високої культури і зразкового громадського порядку. Починаючи підтримали на багатьох заводах, фабриках, в установах. Гарячий відгук знайшло воно у справах молодих кіровоградців.

В трудових колективах йшла напружена і планомерна боротьба за підвищення ефективності виробництва, нарощення темпів праці. Це комсомольці і молодь нашого міста першими підтримали заклик: «П'ятиріччя — ударний фініш! Все для трудової перемоги!» Словом з ділом у них не розходилося. Понад 1200 молодих виробничиків, 23 комсомольсько-молодіжні колективи у ці дні випускають продукцію в рахунок наступної п'ятирічки. Десятки комсомольсько-молодіжних колективів підтримали ініціативу молодих москвичів у рік 30-річчя Перемоги працювати під девізом «За себе і за того хлопця». Першими у соціалістичному змаганні за дострокове виконання завдань п'ятирічки, за гіду зустрічі наступного XXV з'їзду КПРС йдуть колективи бригад формувальників ливарного цеху сірого чавуну заводу «Червона зірка», водіїв головного підприємства автотранспорту «Кіровограджавтотранс» та інших. Зараз перед міським і районними комітетами комсомолу завдання стоїть так: використовуючи досвід організації і ведення соціалістичного змаган-

ня, набутий за роки п'ятирічки, ширше розвивати трудове суперництво на передз'їздовській вахті, ще більше залучити комсомольців і молоді до боротьби за право підписати Рапорт Ленінського комсомолу XXV з'їздові КПРС.

Великі зусилля стоять перед комітетами комсомолу в плані перетворення Кіровограда в місто високої культури і зразкового громадського порядку. Особлива турбота в цьому надается організації відпочинку і дозвілля молоді. В місті працює понад 300 колективів

прогули, а часом деякі з них потрапляють і до в'язниці.

Боротьба за місто високої культури і зразкового порядку вимагає від комітетів комсомолу й особливої уваги до молоді, що мешкає в гуртожитках.

ОДНАК комітети комсомолу в місті ще не чітко визначили напрямки роботи серед цієї численної категорії молоді. Райком комсомолу, міський і районні штаби «Комсомольського прожектора» допускають формалізм і поверховість

ЩОБ ГОРДИСТЬ КОЖНОГО

художньої самодіяльності. Більшість учасників яких — юнаки і дівчата. Міським комсомолу двічі на рік проводять вечори трудової слави, Ленінський райком на базі кінотеатру «Мир» створив кіноklub «Патріот», в честь 30-річчя Перемоги був організований кінолекторій, в якому взяли участь понад півтисячі чоловік.

ПРИРОДНЕ почуття гордості за своє місто, в якому живеш і працюєш, надихає молодь на ударну працю, пробуджує бажання зробити його ще красивішим, а мешканців — духовно і культурно багатшими. Однак, самокритично оцінюючи зроблене за рік, не можна замовчати прорахунків, допущених у боротьбі і профілактиці з правопорушниками і особливо — серед неповнолітніх. В деяких комітетах комсомолу все ще формально підходять до цих хвилюючих питань. Прикро, що навіть на підприємстві — ініціаторів походу за високу культуру і зразковий громадський порядок в місті — на заводі «Червона зірка» молоді робітники роблять

у ряді питань, що стосуються життя юнаків і дівчат — мешканців гуртожитку. За загальним «благополуччям», наприклад, змирилися, що в гуртожитках № 2 Інституту сільськогосподарського машинобудування і чоловічому комбінату «Кіровограджавтобуд» низький санітарний стан, а в гуртожитку кооперативного училища немає бібліотеки, незадовільно працює буфет. На жаль, до того ще й слабо ведеться індивідуальна робота з особами, схильними до правопорушень — лише окремі вихователі сумлінно і добросовісно несуть цю нелегку місію.

Боротьба за перетворення нашого міста в місто високопродуктивної праці, високої культури і зразкового порядку — це повсякденна і копітка робота. Місце комітетів комсомолу, кожного комсомольця, юнака чи дівчини — на її передньому краї зустрічати кожен трудовий день. Бо велике бажання об'єднує всіх: бажання гордитись своїм містом.

М. СОКОЛЯНСЬКИЙ,
перший секретар Кіровоградського МК ЛКСМУ.

Активісти оборонного товариства

ФРОНТОВИК МАЄ ДОРУЧЕННЯ...

Миколу Парфентійовича Кухаря в Ульяновці знає кожен. Капітан у відставці, невтомний ентузіаст оборонно-масової роботи нині працює позаштатним заступником начальника місцевої автошколи ДТСААФ по виховній роботі і начальником районного об'єднаного пункту початкової військової підготовки. Десятки юнаків отримали тут технічну спеціальність, і тепер в армії стали класними спеціалістами, відмінниками бойової і політичної підготовки.

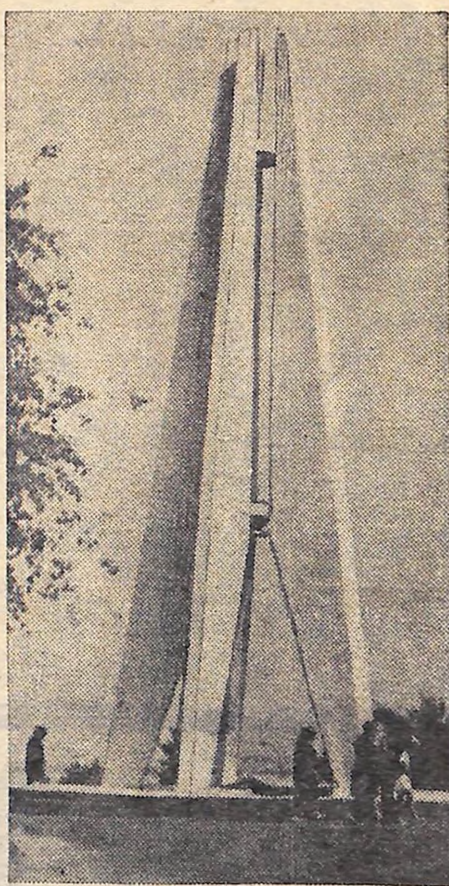
Майбутні воїни намагаються бути такими, як і їх наставник. А бойова біографія Миколи Парфентійовича справді завидна. Його юність гартувалась під Сталінградом і Курськом, він вирушав в далеку й близьку розвідку, щоб повернутись у свій підрозділ з «язиком». Лейтенанту М. Кухарю в 196-й стрілецькій дивізії доручали найбільш складні завдання. Перед кожним новим проливом зі своїм взводом він поспішав на передній край, заглибовався в тил ворога, вивчаючи його оборонні рубежі. Там, на Волзі, він втратив свого найближчого товариша Миколу Єрстова. Тоді розвідники пограли в оточення. Але на командний пункт будь-що треба було доставити «язик». Падали бійці. В двобій з фашистами кинулись Кухар і Єрстов. Завдання було виконане. Миколу Парфентійовича наго-

родили орденом Вітчизняної війни II ступеня.

...Рана ще не зажила. Але він не міг чекати. Відпросився з тилового госпіталю. В 30-й лінійній бригаді, яка вирушила на Курсько-Орловську дугу, ніхто й повірити не міг, що в цього молодого офіцера такий нестримний бій, а він рвався вперед. І знову на командний пункт доставляв оперативні дані, приходив з розвідки з «язиком».

Ворожа куля влучила йому ще раз. Цього разу при форсуванні річки Севськ. Отоді й потрапив Микола Кухар в запасний полк, де готував молодших командирів для фронту. Той досвід не забуто й нині. Колишній фронтовик, працюючи в оборонному товаристві, постійно виступає перед майбутніми воїнами з лекціями, бесідами на військово-патріотичну тематику. Подбав Микола Парфентійович про створення навчально-матеріальної бази на пункті початкової військової підготовки. Постійно буває колишній фронтовий офіцер, розвідник в первинних дтсаафівських організаціях району. І в тому, що Ульяновський районний об'єднаний навчальний пункт займає по області третє місце і нагороджений грамотою обкому ДТСААФ, чимала заслуга М. П. Кухаря.

В. МАШУК,
гвардій майор запасу.
м. Ульяновка.

м. СВІТЛОВОДСЬК, ОБЕЛИСК СЛАВИ.
Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

У ШКОЛЯРІВ — КАНІКУЛИ

БРИГАДА НАЙМОЛОДШИХ

Першими на початку літніх канікул на Кіровоградську фабрику «Побутмеблі» прийшли першокурсник машинобудівного технікуму Артур Коваленко і дев'ятикласник СШ № 11 Сергій Кулик.

— Ми, — звернулись вони до головного інженера, — хочемо влітку попрацювати.

Віктор Миколайович Плахотін прийняв хлопців, побесідував з ними, потім запросив до себе майстра Г. М. Мозгового:

— Тимчасово візьміть до себе цих комсомольців. І ось уже вони гордо пройшли через подвір'я фабрики. Попереду Артур Коваленко, якого назвали бригадиром. А в бригаді — учні середніх шкіл міста Анатолій Крупченко, Микола Ігнатенко, Геннадій Лазарев і його гість з Комі АРСР Юрій Делегуров. Потім у цей колектив прийшли дев'ятикласники СШ № 23 Валентин Осечук та Віктор Жердій. Бригада тимчасова. Але наставники хлопців А. П. Лазарев та С. Ф. Петровський вважають, що комсомольці зуміли б працювати самостійно.

Якось наприкінці дня, в п'ятницю, стало відомо, що на завтра мають прибути на фабрику вантажі.

— Ми прийдемо, якщо треба. І розпантажимо все, — сказали хлопці.

І комсомольці працювали ще краще, ніж в будній день.

З усього видно, що з них вийде добра робітничая зміна. Адже старшокласники люблять техніку, мріють здобути професії шоферів, трактористів, слюсарів, електрогазозварювальників. І тепер, працювавши влітку в робітничому колективі, та мрія для них стала ще ближчою.

І. СКРИННИК,
наш громадський кореспондент.
м. Кіровоград.

ЖНИВАРЯМ СПОДОБАЛОСЬ...

Біля всіх збиральних агрегатів побувала за період живих агіткультбригад нашого сільського клубу. В недовгі обідні перерви екіпажі комбайнів когось імені Карла Маркса мали змогу послухати бесіди та короткі лекції на міжнародні теми директора Аджамської вечірньої школи М. К. Смирнова,

подивитись цікаві концерти. Жнивцям сподобались пісні у виконанні Людмили Богатаки, Людмили Ірхи та Григорія Литвинова, гуморески, котрі читав Леонід Михайлюк.

с. Аджамка,
Кіровоградського району.

Т. СИДОРЕНКО.

СЬОГОДНІ ГОСТІ КЛУБУ — ПОЕТИ ТА ПРОЗАІКИ,
ЧЛЕНИ ОБЛАСНОГО ЛІТЕРАТУРНОГО ОБ'ЄДНАННЯ

СЛАВА СОЛОВ'ЯКА сидить перед хатою, під гіллястим шовкуном. Її руки, як корчувате коріння, лежать перед нею на рухливому саморобному століку. Його змайстрував син Федір ще перед війною, як хотів батька. На ньому сіли каштуні жінки: варилі борщ. Не вберігся Яким. Межового каменю виносив з поля. Щось усередині лопнуло — й помер. Відвоював громадянську й за бандами у Куликовому загоні рік ганявся — вцілів. І от на полі кінець свій знайшов...

Солов'яка снує сиві думки на сивій основі далекого минулого. Живуча пам'ять шорстким язиком ліже серце. І шораз як думка заплутується в її сивій голові, вона ладна розірвати свої груди і випустити з щемних обіймів материнське горе. Але воно не покидає її. Так і сидить вона на краю свого довгого шляху зі своїми думками.

Весинне сонце погожої неділі кризь серпувате листя шовкуна падає їй на плечі і січеним променем блукає по руках та обличчю. Вона сидить нерухомо. Шпаків мостяться біля її ніг і спокійно вибілюють комашню. Майже кожної неділі я відвідую її. — Зарастуйте, Мотрона Іванівно! Мовчить. — Зарастуйте, бабусю! — А-а... Це ти?.. — Я.

— Чого прийшов?.. Федьку пров'їдати?.. Пого дома нема... Він у ділі... Не те що ти... Оре. Он там, чуєш? Його трактор гуде. Чуєш? — Чує.

— Федько в твої годя... Та що ти... Про нього в газетах писали... На цьому слові вона завжди робить велику паузу і чекає, поки я запитую: «А що ж писали?».

— Що, — перестрахилося вона сердито. А я прикидаюся, ніби не знаю, про що писали газети, хоч уже десятки разів читав. І сьогодні я буду робити те, що вже безліч разів робив.

— Нехай сюди Федьку. — Наказує мені Мотрона Іванівна.

Я йду до світлиці, здіймаю зі стіни портрет, за портретом беру пакуночок, загорнутий у носову хусточку і несучи все до столу. Мотрона Іванівна приймає з моїх рук і стивить портрет перед собою, обітерши об стовбур шовкуна, і розгортає пакуночок.

— На, читай... Та й узичеш.

Я не читаю, а переказую напам'ять, гримаючи перед собою газетну вирізку:

«...Федір Солов'як в нічній темряві непомітно наблизався до ворожої оборони, закидав гранатами окопи і відкрив нищівний кулеметний вогонь. Бійці з криком «ура!» впривалили у ворожі укріплення. В цьому бою відважний кулеметник Федір Солов'як знищив двадцять фашистів...» Зупиняюсь. Далі не читаю. На дів слів Мотрона Іванівна застерігає: «Піднімає руку, бере у

мене вирізку з армійської газети і кладе поруч з портретом сина й, зітхаючи, шепоче: «Царс... бесн... мир... пухом... земля». Цілує сина і на хвилинку замирає в глибокій скорботі. Потім ніби проснувшись, наказує: «Давай сніданок, Федя будо снідати...» Я знаю, що, звідки нести. З льоху — пляшку наливки, з мисника — хліб, сало, цибулю, з присирника — печиво, цукерки. Сніданок готовий. Мотрона Іванівна робить значну паузу, ніби щось пригадує, а потім тихо і розтяжно говорить: «А що ж їще?».

— Трубу, — кажу.

— Так, так... Труба... То голос і пісня його спіночка, моєї дитини.

На сировому ліжку, рядом з білосніжними пуховими подушками лежить труба. Беру і несучи з хати. Мотрона Іванівна чекає, я наливаю а одну склянку наливки — для неї, а в другу вона лее сама — для сина. Бере обома руками свою склянку і відпиває кілька ковтків. Я роблю те ж. Ставлю склянку і чекаю.

Над солодкою наливкою з'являються бджоли. Вони кружляють над склянками і сідають на вівця. Мотрона Іванівна не проганяє їх, а ласкаво припрошує: «Пийте, мні, нийте... за мого спіночка...».

Білі воріт дітвори з усього села. За її знаком я запрошую їх укрини шпирш, смакуючи цукерками.

Мотрона Іванівна зсуває на плечі з голови лустку, наказує:

— А тепер грай, Васильку!.. Грай! Грай! І граю «Катюшу».

Її плечі починають тремтіти від безсильного плачу. То плече материнське серце. Ось вона нахилилася до сина і чистою хусточкою витирає його обличчя, потім — пілотку з червоною зіркою і пригортає до своїх грудей. Я граю, а вона, поспідаючи до боку на бік, дивиться в синю дещечину неба. Дивиться на захід, туди, де в Альпах спить її син Федір.

Граю довго. А Мотрона Іванівна нерухопо погойдується і вслухається. То ледь помітно киває головою. Ось вона торкається мого ліктя.

Мелодія ще десь бринить у травневому небі, а вона питає:

— Почув?..

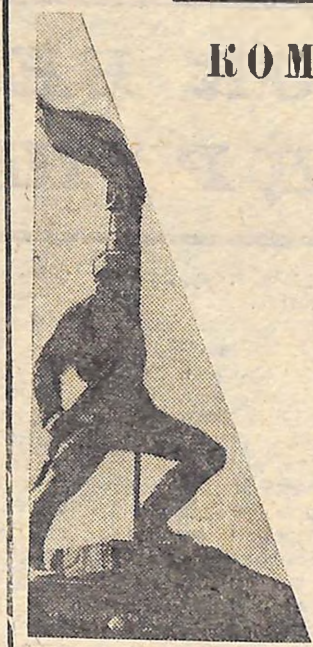
— Почув. — кажу.

— От і добре... Яка я рада, що поговорила із спіночком...

Дихнувши із садка вітерець. На квітах пасмо волосся лягли легенькі пелюстки. А над склянками дзигаля бджоли, чимось схожі на стару Солов'яку.

Микола ЗОЛОТАРЕНКО.

Устинівський район.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ КВИТОК

Комсомольський квиток...

Моя частка знамена,
Немає краплини святої крові.
Одна його назва для всіх нас

і завжди на подвиги кличе нові.
3 квитком комсомольським

в буремні двадцять
Безстрашно йшли в атаку діди.
І з ним біля серця батьки

в сорок п'ятих
Весь світ врятували від злої

бід.
3 квитком комсомольським

державі і пині
Іх славі онуки і славі сини.
Відомі їх подвиги цілій

країні,
Безсмертною славою вкриті вони.
Квиток комсомольський...

Уся наша слава,
Уся наша доблесть утілена

в ній.
І партія наша, і наша

держави
Гордились завжди комсомолом

своїм.
І завше попереду плем'я

орлине
До цілі великої буде їти.
І тільки вперед, на високі

вершини,
Квиток комсомольський нас

буде вести.
Любов ГНІДЕЦЬ.

с. Тишківка,
Добровеличківського району.

Вода соляркою пропахла,
дрімають стомлені човни
і теплоходи — білі птахи
переглядають тихі сні.
А вже від міста до причалу
ідуць рибацькі мовчазні
і починають день звичайний

у напівсонній тишині.
Така у них уже робота,
що починається вона,
коли і сонце ще не сходить
і ще дрімає даліна.

Георгій ШЕВЧЕНКО.
м. Кіровоград.

ВЕЧІРОВІР'ІІІ

Вже не кличуть напровесні
Тебе в сад солов'ї.
Відвілися, як проліски,
Сині очі твої.
День за днем тихо пада
Над вузькими стежками.
Ти, мов сива кульбаба,
Облітаєш думками.
І під вечір з бабами
Ти на призьбі сидиш.

У смугастій піжамі
Він приходить сюди ж.
Ти моташ на палець
То стеблинку, то лист.
А він палить і палить,
Мов колись мов колись.
Плинуть хмари кошлаті
Золоті, голубі.
Він щось хоче сказати,
Нагадати тобі.
В шалі гарусній, білій

Ти самотня в імлі,
Як димар почорнілий
На холодній зслі.
В нього внуки чудові,
Сміхом повне вікно.
Не ламай свої брови,
Все одно, все одно...
Вітер спомину старість
Рве, як асохнуту вишню.
Чомусь так воно сталося.
Якось так воно вийшло.

Валерій ГОНЧАРЕНКО.

ЛЮДИ

До тих людей іду я на пораду,
Хто рідну землю в праці оновля,
Хто без вагання постоїть за правду.
Не осквернивши зрадою ім'я.
До тих людей приходжу на розраду,
Які не гнуть в горі і білі,
І не покинуть справу розпочату
Зневірившись у силі з півлуті.
До тих людей несучи пісень октави,
В яких життя мудрість на чолі,

У світ з якої вийшла добра слава
І вже не вмере ніколи на землі...
Вони мої і вчителі, і судді,
І хочу так діла свої гварити
Щоб не сором в віці таким людям.
Дивитися, доки буду жити!

Михайло РОДИНЧЕНКО.

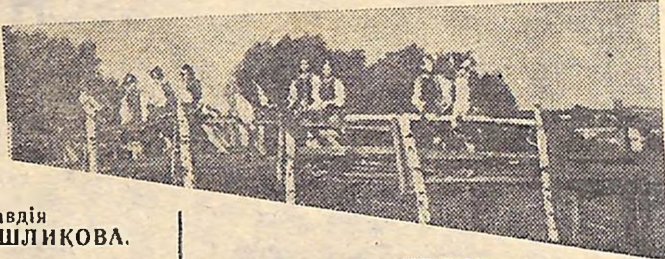
с. Олександрівка,
Долинського району.

Кріпильник вийшов з кліті,
Йде в роздзягалку через сад.
А на золотому ще вітті
У сповиточках квіти сплять.
Кріпильник став. Вишневє гілля
На плечі стомлені лягло.
З кашкета іскорки аугілля
Летять, освітлюють чоло.
А вишня вже квітує біло,
У степ до сонця вируша...
Гуде від праці усе тіло
Й до пісні хилиться душа.

Клавдія
БАШЛИКОВА.

КРІПІЛЬНИК

с.мт. Балахівка,
Петрівського району.

НЕ ВСЕ

Із хмарки свіже крап-крап... Радіо краплі.
Із акації листочок на землю мельк-мельк... Сумую розлуці.

Мати із порога:

— Так само падає вершина на землю.

Всім до впадоби погода із зеленим листком. Тут же батько від воріт:

— Падає солдат від кулі на чужій землі так само.

А кому до впадоби погода із пов'ялим листом? Я трохи подумав і сказав:

— Все падає на землю щодня. Але не все падає для добра.

Враз хмарка убік.

Вечір своїм ходом піс зірку на небо...

ІМАНДРА

Отакі-то гори Хібіни. Щовесни розкоше-

люються, знімають білу пов'язку снігу і ки-

дають його прямо в озеро. Імандра неохо-

че розкутується від товстої крини, випливає

із самої глибини на поверхню, випускає на

волю заспані хвилі і горить пими до своєї

горн-рятувальниці. В саму душу Хібіни захо-

дить. Кожного разу віддає озеро їм таку

честь. Це ж вони виснідили на сніговій вер-

шині найчистішу воду. Хто тепер вп'є —

всі губи нею облікують. А хто пальцем

торкнеться — переріже по саму кісточку.

Крижаним холодом. Отака-то Імандра на

поводку Хібіни.

Іван ГОРОВИЙ.

м. Кіровоград.

СЕНОКОС

Застывший полдень. Все
кругом молчит.
Как будто в землю звуки
все закопаны.
Роняет солнце спелые лучи,
А люди их укладывают
в копы.

ГОРИЗОНТ

Там, где кончаются дороги,
В глубокой, призрачной дали
Лег горизонт легко и строго
Границей неба и земли.

Быть может это не резонно,
Как у скупого брать взаймы,
Но все ж достигнуть
горизонта
Стремимся в молодости мы.
Лишь много позже мы
узнаем, —
Пройдет тот милый детства
сон, —
Что горизонт неосозаем,
Что он условен, горизонт.

Но все равно, в десятый,
в сотый,
Раскрыв восторженно глаза,
Мы будем рваться
к горизонту,
Как много лет тому назад.

Владислав ГРИЦЕЛЬ.

„Добрий дядя“

ГУМОРЕСКА

Слава великих не давала мені спати. А коли шофер Ваня, студент-заочник, захистив диплом, я вже не втримався:

— Молодець, Ваня, — сказав я при дядькові Андрієві. — Було водієм, а тепер — інженер!

— А ти не захистив би, коли б у тебе не дружина лаборант? Формули там усякі, оксиди-пероксиди, нітрат-альдегіди — це їй що? Біля них ходить. Реакція правильна.

Я недовіряю дивився на нього. А він розповідав:

— Написала йому, розрисувала схеми-трафіки, а він палітурки зробив — і диплома готова — інженер!

— Може, ви скажете, що й Василья Прудкому теж дружина книжку написала — он вийшла його повість?

Я стороніло дивився на родича: не вже він з тих, що бачать кризь стіни, читають в закритих конвертах, розшифровують думки за тисячі кілометрів — із тих, із ясновидців, із телепатів? Я проминив, що ні, не знаю. Василь мені своєї творчої лабораторії не розкривав.

— Гадаєш, що ти не міг би написати? А Спілки письменників для чого? Редакції, видавництва, кабінети? Тобі варто подати туди ескіз, а там скажуть: допоможіть автор з периферії. Гадаєш, відмовляться? А гроші за що беруть? Та премії? Специфіка у них така...

— А як же тоді Пушкін? — точив мене черв'як зневіри. — Тоді ж ці салони, ці кабінети автора...

— Пушкін? Він з чим водився? Державин, Карамзін, Жуковський...

— ехидно закинув я.

— Написав повість, хай! — ніби й чекав дядько на це питання. — А ти знаєш, як він її, як ти кажеш, «написав»?

— То виходить, і Ньютон не відкрив би своїх законів, коли б йому не допомогли?

Згадав, що Ньютон був людиною одинокою. Сидів він якось насамоті в саду, і яблуко, впавши, настановило його на відкриття закону земного тяжіння.

— А ти влевнений, що оте яблуко саме по собі взяло та й упало? — з жалем глянув на мене дядько. — Ну, а вона, брала, справу колективну... Я замислювався, а тоді вирішив спробувати. Бо роль табельника на пукрозводі була не для мене — я відчував інше покликання. Все ж рідний дядько не ворог мені...

— А ви не змогли б...

Дядько Андрій параз пильно подивився на мене, зміряв з голови до ніг, обмацав поглядом

лоба, надбрівні дуги, виступи черепа і залпнувшись задоволен-

ний:

— А чому ж? Підсобив би. Якби ти був, скажімо, Пушкіним чи Ньютоним. Або хоч би інженером Ванею. Чому ж? Підсобив би!

Микола ПЕТРОВ.

м. Знам'янка.

